

lægge et Forslag derom. En saadan Udtalelse vilde have haft en overordentlig Betydning for Krigets Forhandlinger og en Betydning af langt større Værd, end naar den Betænkning, der er bleven os meddelst, er et Arbejde, hvortil den vedkommende Kommission ikke har haft Maaneders No, men som den i 14 Dage eller i en Maaned har maattet afgive i Anledning af et Lovforslag, som var frevet et ganske andet Sted, og i Genhold til et Kommissorium, til hvilket der var knyttet en Klausul, som gjorde væsentlige Forandringer saa godt som umulige. Jeg skulde derfor meget have ønsket, at den ærede Minister itide havde tilsendt os alle de forskjellige Udstykker, som han oplæste for os, og jeg skulde særlig have ønsket det, fordi det vilde have interesseret mig at se nærmere paa den Udvikling, som kom frem i et af disse Udstykker. Saaavidt jeg forstod den høitærede Minister, blev der i en af de Betænkninger, — jeg tror, det var den, der først blev oplæst — sagt, at Fordelene ved det Forslag, vi havde fremsat, forvandt ligeoverfor de store Ulemper, navnlig overfor den Ulempe, at ved Udførelserne Officererne, Befalingsmændene, i omtrent Halvdelen af Tiden ikke vilde have Noget at bestille. Det undrede mig at høre, at denne Indvending var kommen frem, naar man ser, at den samme Mand, fra hvem denne Udtalelse er fremkommen, har sluttet sig til den høitærede Ministers Forslag, hvor akkurat noget lignende er tilfældet. Den høitærede Minister har vist glemmt, at han selv har foreslaaet 10 Reservebatailloner, hvor Befalingsmændene i et Lidsrum af 2 Aar kun have Noget at bestille i 1 Maaned, medens de i de andre 23 Maaned aldeles Intet have at bestille. Hvis man nu foretager en ganske simpel Regning, som jeg tror kan foretages af Enhver, der har lært en Smule elementær Arithmetik, vil man se, at Forholdet bliver omtrent det samme, med Hensyn til at der bliver en vis Fritid for Nogle, hvor de Intet have at bestille. Forstjellen er den, at efter vort Forslag er det fordelt saaledes, at Alle have jevnt Arbejde og jevnt Fritid, medens det efter det Forslag, som den høitærede Minister har stillet, er saaledes, at Nogle have en hel Del Arbejde, og Andre slet Intet at bestille, hvilket maa lede til idelige Omklistninger af Personalet ved Udførelserne, som vi anse for uheldigt, og som vi derfor have troet at burde undgaa. Det kan jo være, at jeg tager fejl, det kan jo godt være, at jeg gjør de paagjældende Udtalelser Uret, men saa maa den høitærede Minister meget undskyld mig, saa er det, fordi de ere komne saa overraskende pludselig paa os, og fordi den høitærede Minister ikke, hvad der havde været meget ønskeligt og i Sagens Interesse, har gjort Udvalget den Værd at gjøre det bekendt dermed. Jeg er overbevist om, at den høitærede Minister ligesaa meget som jeg ønsker Sagen fremmet med det Maal at naae det bedste Resultat, og jeg er over-

bevist om, at den høitærede Minister ligesaa lidt som jeg eller nogen af Udvalgets Medlemmer ledes af nogen særlig Paternitetsfølelse, men kun ledes af Ønsket om at naae det for Hæren og Landet bedste, og jeg vil derfor henstille til den høitærede Minister, om det ikke vilde være det Selbigste og Naturligste, at den høitærede Minister, naar 2den Behandling er forbi, gjorde os bekendt saavel med den kommanderende Generals Udtalelser som med den nuværende Generalinspektørs Udtalelser om vore Endringsforslag; saa kunne de jo foreligge til fuld Overveielse for os. Jeg har ikke haft nogen Anelse om, at saadanne Udtalelser eksisterede, hørend den høitærede Minister meddelte os dem idag, men jeg synes, at naar de foreligge, vilde det være meget ønskeligt, om Udvalget kunde faae Leilighed til at se dem, saa kunne vi jo prøve dem og tage Spørgsmaalene op igjen inden 3die Behandling. Ere vore Forslag da saa seilagtige, som den ærede Krigsminister har paastaet, saa forstikker jeg den ærede Minister, at han kan være overbevist om, at vi skulle fravige dem i samme Diebst, som vi blive overbeviste derom. Jeg skal derfor tillade mig som Ordsvører for Udvalget allerede nu at gjøre den Genstilling til den ærede Minister at vise Udvalget den Venlighed at tilsende det saavel den kommanderende Generals som den nuværende Generalinspektørs Udtalelse over vore Forslag. Skulde der være flere Udtalelser, som den høitærede Krigsminister alt har indhentet, vil det selvfølgelig være os overordentlig kjær og saa at faae dem med, men jeg har ikke nævnet flere, fordi den ærede Krigsminister kun har nævnet to; skulde der altsaa være flere, beder jeg at faae dem med.

Krigsministeren (Rauffmann): Jeg har kun et Par Ord at sige til den ærede Ordsvører. Min første Bemærkning gjælder hans Udtalelser angaaende Chefen for Artillerikorpset, idet han sagde, at forsaavidt disse Vaaben trængte til en særlig Chef, maatte saavel Fodfolket som Ryttieriet ogsaa trængte til en særlig Chef. Jeg kan ikke ret forstaa dette. Artilleriet har foruden de taktiske Afdelinger dels en teknisk og dels en anden Virksomhed og desuden Konstruktionen af Hærens Materiel etc. Under Ingenieurkorpset er der ikke alene Tropper, men det har tillige Tilføjnet med og Opførelsen af alle de militære Bygninger. Der er altsaa ved disse Vaaben Mere, der taler for, at de faae en særlig Chef, end at Fodfolket og Ryttieriet faae det. Navnlig er der ikke saa Meget, der taler for, at Ryttieriet faar mere end en General, da det er blevet saa overordentlig lille. Fodfolket er unegtelig meget talrigere, men Fodfolket har da ogsaa adskillige Generaler, og naar Hæren en Gang faar en Chef, er det jo høist sandsynligt, at denne vælges blandt Generalerne af det talrigste Vaaben. — Den ærede Ordsvører fandt det ikke ganske rigtigt, at jeg havde